

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 429

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 mai 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 805 din 5 decembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite	2-3
Decizia nr. 99 din 25 februarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 202 alin. (3) teza întâi și ale art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală	3-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.731/C. — Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea Standardelor privind condițiile de muncă asigurate polițiștilor de penitenciare	7-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 805

din 5 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Traian Gabriel Precup și de Virginia Precup în Dosarul nr. 25.589/303/2016 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.148D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate au mai format obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea pronunțându-se prin deciziile nr. 44 din 30 ianuarie 2018 și nr. 36 din 17 ianuarie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 25.589/303/2016, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.** Excepția a fost ridicată de Traian Gabriel Precup și de Virginia Precup într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva unei notificări întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 77/2016.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 „Egalitatea în drepturi” din Constituție.

6. **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece legiuitorul este în măsură să stabilească destinatarii legii, iar textul de lege criticat nu încalcă principiul egalității în drepturi, având în vedere că se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de Legea nr. 77/2016.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016, având următorul cuprins: „*Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții: [...] b) cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit.*”

11. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 — *Egalitatea în drepturi* din Constituție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit celor reținute prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, motivarea acesteia cuprinde 3 elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. În cazul în care excepția de neconstituționalitate nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, datorită generalității sale, Curtea va respinge excepția ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. În acest sens, Curtea Constituțională a făcut referire la Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, prin care a statuat că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră

eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că „sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției și va fi însoțită de dovezile depuse de părți” (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008).

13. Aplicând aceste considerente de principiu la cauza de față, Curtea reține că autorii excepției au indicat textul de lege

15. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Traian Gabriel Precup și de Virginia Precup în Dosarul nr. 25.589/303/2016 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 99

din 25 februarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 202 alin. (3) teza întâi și ale art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 202 alin. (3) teza întâi și ale art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alex Costinel Grecu în Dosarul nr. 17.637/231/2017/a1.3 al Tribunalului Vrancea — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 159D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită

criticat — art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 și textul din Constituție pretins încălcat — art. 16 privind *Egalitatea în drepturi*, însă excepția de neconstituționalitate nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, datorită generalității sale.

14. Având în vedere aspectele reținute, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece nu este îndeplinită condiția prevăzută de art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”.

respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens reține, referitor la sintagma „gravitatea acuzației”, criticată de autor, că proporționalitatea — condiție a luării măsurii preventive — decurge din condiția necesității, legea instituind obligativitatea existenței unui just echilibru între luarea unei măsuri preventive și scopul urmărit. Face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, în ceea ce privește sintagma „gravitatea acuzației”, trebuie realizat un examen riguros, atât abstract, cât și unul concret, ce revine instanțelor naționale. Or, jurisprudența națională a statuat că, pentru lămurirea judecătorului de drepturi și libertăți, analiza trebuie să cuprindă, pe de o parte, examinarea naturii infracțiunii și limitele de pedeapsă prevăzute de lege, iar, pe de altă parte, un examen concret cu privire la circumstanțele săvârșirii faptei, la persoana făptuitorului și altele. Reține că atât instanța europeană, cât și instanțele naționale s-au preocupat și de lămurirea sintagmei „stare de pericol”, observând că aceasta are semnificația unei stări de pericol cu privire la o anumită situație ori cu privire la ordinea publică. În concluzie, apreciază că sintagmele criticate sunt clare, previzibile, având înțelesuri concrete, lămuritoare în jurisprudența europeană și națională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 17.637/231/2017/a1.3, **Tribunalul Vrancea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 202 alin. (3) teza întâi și ale art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Alex Costinel Grecu în soluționarea contestației formulate împotriva Încheierii din 5 decembrie 2017, prin care, în baza art. 207 alin. (2) raportat la art. 348 alin. (2) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Judecătoriei Focșani a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive a inculpatului, autor al excepției, iar în baza art. 207 alin. (4) din Codul de procedură penală, a menținut măsura arestării preventive a inculpatului până la o nouă verificare, dar nu mai mult de 30 de zile. În cauză, inculpatul, autor al excepției, a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de viol asupra unei persoane minore, respectiv fiica soției sale, prin întrebuițare de violențe.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, criticile autorului excepției privesc, în esență, lipsa de claritate și de previzibilitate a sintagmei „gravitatea acuzației” în funcție de care se analizează proporționalitatea unei măsuri preventive privative de libertate și pe care o consideră ca fiind lipsită de obiectivitate. Susține că analiza proporționalității unei măsuri preventive privative de libertate prin raportare exclusiv la „gravitatea acuzației”, iar nu prin raportare la situațiile descrise în art. 223 alin. (1) din Codul de procedură penală, încalcă prezumția de nevinovăție și dreptul la libertate al persoanei vizate de luarea acestei măsuri. Cu privire la art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, arată că sintagmele „starea de pericol” și „ordinea publică” sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. În opinia autorului, sintagma „starea de pericol” este necesar să exprime o stare de pericol concret și efectiv. Or, atât timp cât adverbele „concret” și „efectiv”, ce trebuiau să califice substanța pericolului, lipsesc din conținutul sintagmei, această stare de pericol a ajuns să fie privită în practica judiciară ca fiind una eventuală, cu încălcarea supremației legii. Totodată, susține că sintagma „ordinea publică” este lipsită de claritate și de previzibilitate pentru cetățeanul mediu, aceasta nefiind definită de legiuitor.

6. **Tribunalul Vrancea — Secția penală** opinează că dispozițiile art. 202 alin. (3) teza întâi și ale art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, deoarece acestea îndeplinesc condițiile previzibilității, preciziei și clarității legii din perspectiva textelor constituționale pretins încălcate, existând elementele necesare pentru a permite în mod rezonabil destinatarilor să prevadă care este conduita căreia trebuie să i se conformeze, sfera de cuprindere a textului criticat putând fi determinată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** menționează că a transmis punctul său de vedere în sensul că prevederile criticate sunt constituționale, acesta fiind reținut în deciziile Curții nr. 144 din 10 martie 2016, nr. 32 din 19 ianuarie 2017 și nr. 798 din 5 decembrie 2017. Precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 202 alin. (3) teza întâi și ale art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală, acestea din urmă, astfel cum au fost modificate de art. II pct. 49 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, având următorul cuprins:

— Art. 202 alin. (3) teza întâi: „*Orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată [...]*”;

— Art. 223 alin. (2): „*Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, o infracțiune privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive, trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede, timbre sau de alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate în mod ilegal, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică*”.

12. În susținerea neconstituționalității normelor procesual penale criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 20 alin. (2) cu privire la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 23 referitor la libertatea individuală, cu referire la alin. (11) privind prezumția de nevinovăție. Invocă și dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că măsurile preventive sunt instituții de drept procesual penal cu caracter de constrângere, prin care suspectul sau inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite activități care s-ar răsfrânge negativ asupra desfășurării procesului penal sau asupra scopului acestuia. Întrucât prin luarea măsurilor preventive se aduce atingere dreptului fundamental al inviolabilității persoanei, așadar, libertății individuale, atât legislația națională (Codul de procedură penală, art. 23 din Constituția României), cât și cea europeană (art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale) au instituit o serie de garanții procesuale care să prevină abuzul și arbitrarul în luarea, menținerea, prelungirea și confirmarea acestora, transpuse în numeroase condiții ce trebuie realizate cumulativ. De altfel, legea procesual penală în vigoare prevede posibilitatea luării unor măsuri privative sau restrictive de libertate „doar în cazurile și în condițiile prevăzute de lege” [art. 9 alin. (2)].

14. Scopul și condițiile generale pentru luarea măsurilor preventive sunt reglementate în art. 202 din Codul de procedură

penală, reglementări aplicabile indiferent de măsura preventivă ce se instituie, condițiile specifice de luare a fiecărei măsuri și procedura de urmat, conținutul și efectele dispunerii lor fiind reglementate prin norme procesuale penale cu caracter special cuprinse în secțiunile a 2-a (*Reținerea*), a 3-a (*Controlul judiciar*), a 4-a (*Controlul judiciar pe cauțiune*), a 5-a (*Arestul la domiciliu*) și a 6-a (*Arestarea preventivă*) ale capitolului privind măsurile preventive. Totodată, noul Cod de procedură penală stabilește obligația organului judiciar ca, la alegerea măsurii preventive, să analizeze cumulativ următoarele condiții generale: să existe probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune [art. 202 alin. (1)], măsura aleasă să fie proporțională cu gravitatea acuzației [art. 202 alin. (3)], măsura preventivă să fie necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia [art. 202 alin. (3)] — condiția necesității măsurilor privative sau restrictive de libertate fiind exprimată sub condiția caracterului excepțional al acestora [art. 9 alin. (2)] — și să nu existe, la momentul dispunerii, confirmării, prelungirii sau menținerii măsurii preventive, vreo cauză care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale.

15. De asemenea, potrivit art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi dispuse doar în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni. Așadar, luarea măsurilor preventive este condiționată de existența cel puțin a unuia dintre scopurile enumerate anterior, prin acestea fiind subliniat caracterul preventiv pe care aceste măsuri trebuie să îl aibă în cursul procesului penal. Totodată, existența unuia dintre scopurile menționate se impune a fi verificată atât la momentul luării măsurii preventive, cât și atunci când se dispune confirmarea, prelungirea, înlocuirea, revocarea sau, după caz, menținerea unei astfel de măsuri. Prin scopul măsurii preventive se înțelege ce pericol anume trebuie să fie preîntâmpinat sau înlăturat, organul judiciar având obligația să aleagă măsura potrivită și suficientă pentru atingerea aceluia scop.

16. Cu privire la măsura arestării preventive — dispusă și menținută față de autorul excepției din prezenta cauză, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 4 decembrie 1979, pronunțată în Cauza *Schiesser împotriva Elveției*, paragraful 31, s-a statuat că „magistratul” (împuțernicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare), care soluționează cauze privind persoane arestate sau deținute preventiv, la care se referă dispozițiile art. 5 paragraful 3 din Convenție, trebuie să îndeplinească anumite condiții, respectiv: (i) independența față de executiv și de părți; (ii) o exigență de procedură, respectiv magistratul să asculte personal persoana adusă în fața sa, și (iii) o exigență de fond, anume competența de a examina circumstanțele care impun sau nu detenția și pe aceea de a se pronunța, pe criterii juridice, cu privire la existența rațiunilor care justifică arestarea, iar, în absența lor, să poată ordona eliberarea persoanei arestate. Deși paragraful 3 al art. 5 din Convenție folosește două noțiuni, respectiv aceea de „judecător” și „magistrat împuțernicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare”, în economia textului aceștia au aceleași atribuții, aceleași competențe, respectiv controlul judiciar, exercitat „de îndată”, asupra arestării sau deținerii unei persoane, în condițiile art. 5 paragraful 1 lit. c), și, astfel, asigurarea înlăturării arbitrarului cu privire la punerea în valoare a dreptului fundamental la libertate și siguranță apărât de Convenție.

17. Cât privește prima condiție, respectiv independența față de executiv și de părți, instanța de la Strasbourg a stabilit că independența și imparțialitatea magistratului în faza de urmărire penală se apreciază în funcție de competența acestuia. În dreptul intern, competența judecătorului de drepturi și libertăți este reglementată în art. 53 din Codul de procedură penală, care stabilește faptul că acesta este judecătorul care, în cadrul instanței, potrivit competenței acesteia, soluționează, în cursul urmăririi penale, cererile, propunerile, plângerile, contestațiile

sau orice alte sesizări privind, printre altele, măsurile preventive. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 3 din Codul de procedură penală, funcția de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, în faza de urmărire penală, este separată de celelalte funcții judiciare și, totodată, este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, asupra actelor și măsurilor din cadrul urmăririi penale, care restrâng drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei, dispunând judecătorul desemnat cu atribuții în acest sens. De asemenea, potrivit art. 203 alin. (3) din același Cod, măsurile preventive prevăzute de art. 202 alin. (4) lit. d) și e) pot fi luate față de inculpat, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de drepturi și libertăți, iar cât privește măsura arestării preventive, aceasta poate fi dispusă, în cursul urmăririi penale, doar la propunerea motivată a procurorului de caz, propunere care se înaintează spre competență soluționare judecătorului de drepturi și libertăți de la una dintre următoarele instanțe: instanța careia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță; instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de reținere; instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul unde s-a constatat săvârșirea infracțiunii; instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a întocmit propunerea [art. 224 alin. (2) din Codul de procedură penală]. De altfel, potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”, iar potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, „*Judecătorii sunt independenți, se supun numai legii. Judecătorii trebuie să fie imparțiali [...]*”, alin. (4) al aceluiași articol stabilind că „*Orice persoană, organizație, autoritate sau instituție este datoră să respecte independența judecătorilor*”. Potrivit Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, organizarea judiciară are ca obiectiv de bază judecarea proceselor de către instanțe judecătorești în mod imparțial și independent de orice influențe extrane, art. 2 alin. (1) din această lege stabilind că „*Justiția se înfăptuiește în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți*”, acest text de lege preluând alin. (1) și (2) ale art. 124 din Constituție.

18. Cât privește cea de-a doua condiție stabilită, de asemenea, pe cale jurisprudențială, de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în interpretarea art. 5 paragraful 3 din Convenție, respectiv aceea ca magistratul să asculte personal persoana adusă în fața sa, Curtea observă că aceasta este reglementată în dreptul intern, prin normele procesuale penale ale art. 225 alin. (4), (7) și (8), care stabilesc că soluționarea propunerii de arestare preventivă se face numai în prezența inculpatului, în afară de cazul când acesta lipsește nejustificat, este dispărut, se sustrage ori din cauza stării sănătății, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate nu se prezintă sau nu poate fi adus în fața judecătorului. Judecătorul de drepturi și libertăți îl audiază pe inculpatul prezent în legătură cu fapta de care este acuzat și cu motivele pe care se întemeiază propunerea de arestare preventivă formulată de procuror, iar înainte de a proceda la ascultarea inculpatului, judecătorul de drepturi și libertăți îi aduce la cunoștință infracțiunea de care este acuzat și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i atenția că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa.

19. În ceea ce privește a treia condiție pe care judecătorul trebuie să o îndeplinească, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv competența să examineze circumstanțele care impun sau nu detenția și să se pronunțe, pe criterii juridice, cu privire la existența rațiunilor care justifică arestarea, iar, în absența lor, să poată ordona eliberarea persoanei arestate, Curtea constată că art. 223 din Codul de procedură penală, care stabilește condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive, prevede faptul că această măsură privativă de libertate poate fi dispusă de către

judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre situațiile prevăzute la lit. a)—d) ale alin. (1) al art. 223 din același Cod. Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit una dintre infracțiunile enumerate la alin. (2) al art. 223 din Codul de procedură penală pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare, cumulativ cu condiția ca, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, să se constate că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică. Toate aceste condiții prevăzute de normele procesual penale sunt apreciate de către judecătorul de drepturi și libertăți, care, potrivit art. 226 și 227 din Codul de procedură penală, poate admite propunerea procurorului și dispune arestarea preventivă a inculpatului, prin încheiere motivată, ori poate respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului reținut. În baza încheierii prin care s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului, judecătorul de drepturi și libertăți de la prima instanță sau, după caz, de la instanța ierarhic superioară emite de îndată mandatul de arestare preventivă (art. 230 din Codul de procedură penală), de vreme ce, potrivit art. 2 alin. (4) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, arestarea preventivă se execută numai în baza mandatului de arestare preventivă, emis potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.

20. Analizând ultima condiție menționată, judecătorul reține că există „pericol pentru ordinea publică” atunci când este posibil să se producă o încălcare a regulilor de conviețuire socială, vizând toate valorile sociale ocrotite prin normele legii penale în vigoare, ca urmare a unei reacții declanșate de faptă sau ca urmare a unei activități ulterioare a infractorului. Criteriile necesare pentru a se putea reține existența/inexistența „stării de pericol pentru ordinea publică” sunt reglementate expres de dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală și constau, astfel cum s-a reținut anterior, în gravitatea faptei, modul și circumstanțele de comitere a acesteia, anturajul și mediul din care provine inculpatul, antecedentele penale și alte împrejurări referitoare la persoana inculpatului. Făcând aplicarea acestor criterii la situația de fapt din cauza penală, judecătorul reține gravitatea faptelor de care sunt acuzați inculpații, pe care o deduce, de asemenea, din natura

infracțiunii. Curtea constată că sintagma „pericol pentru ordinea publică” desemnează o stare de fapt, și nu un fapt, ce ar putea periclita în viitor relațiile sociale referitoare la suveranitatea, independența, unitatea și indivizibilitatea statului, la persoană, drepturile și libertățile acesteia, la proprietate (detenția și posesia bunurilor mobile și imobile), precum și întreaga ordine de drept. În ceea ce privește circumstanțele reale ale săvârșirii faptelor, judecătorul va reține, din probatoriul administrat, dacă rezultă suficiente elemente de fapt pentru a putea presupune că inculpatul se face vinovat de săvârșirea faptelor reținute în sarcina sa.

21. Având în vedere cele expuse, Curtea constată că normele procesual penale ce reglementează scopul și condițiile generale de aplicare a măsurilor preventive, respectiv condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive sunt în deplin acord atât cu dispozițiile constituționale invocate de autor, cât și cu art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

22. Cât privește prelungirea arestării preventive în cursul urmăririi penale — situație în care se află autorul din prezenta cauză, Curtea reține jurisprudența instanței de la Strasbourg potrivit căreia instanțele care se pronunță cu privire la posibilitatea menținerii reclamantului în arest preventiv trebuie să examineze toate elementele relevante concrete, care sunt în măsură să confirme existența necesității acestei măsuri (Hotărârea din 8 iunie 1995, pronunțată în Cauza *Mansur împotriva Turciei*, paragrafele 55—56). Totodată, prin Hotărârea din 7 aprilie 2009, pronunțată în Cauza *Tiron împotriva României*, paragraful 38, și Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Smirnova împotriva Rusiei*, paragraful 61, instanța europeană a statuat asupra necesității de a identifica indicii concrete care să justifice necesitatea menținerii privării de libertate, indicii care fac ca interesul public să prevaleze asupra prezumției de nevinovăție a inculpatului și a dreptului fundamental la libertatea individuală a celui arestat. Astfel, Curtea Europeană a reamintit că nu se poate face o evaluare abstractă a caracterului rezonabil al duratei unei detenții (Hotărârea din 6 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *Patsuria împotriva Georgiei*, paragraful 62) și că acesta trebuie examinat în fiecare caz, ținând seama de condițiile concrete. În dreptul intern, potrivit normelor procesual penale în vigoare (art. 234 din Codul de procedură penală), arestarea preventivă a inculpatului poate fi prelungită, în cursul urmăririi penale, dacă temeiurile care au determinat arestarea inițială impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau există temeiuri noi care justifică prelungirea măsurii.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alex Costinel Grecu în Dosarul nr. 17.637/231/2017/a1.3 al Tribunalului Vrancea — Secția penală și constată că dispozițiile art. 202 alin. (3) teza întâi și ale art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vrancea — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

pentru aprobarea Standardelor privind condițiile de muncă asigurate polițiștilor de penitenciare

În temeiul dispozițiilor art. 117 alin. (2) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Standardele privind condițiile de muncă asigurate polițiștilor de penitenciare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Dispozițiile prezentului ordin se aplică în Administrația Națională a Penitenciarelor și în unitățile penitenciare subordonate.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiției,
Marian Cătălin Predoiu

București, 11 mai 2020.
Nr. 1.731/C.

ANEXĂ

STANDARDE

privind condițiile de muncă asigurate polițiștilor de penitenciare

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prin prezentele standarde se asigură îmbunătățirea condițiilor de muncă, se creează un cadru coerent destinat eliminării sau diminuării riscurilor existente la locurile de muncă.

Art. 2. — Standardele privind condițiile de muncă pentru polițiștii de penitenciare vizează cerințe minime de securitate și sănătate în muncă, în vederea asigurării de locuri de muncă sigure și sănătoase.

Art. 3. — Prezentele standarde sunt obligatorii pentru toate locurile de muncă care se vor construi sau reabilita în viitor.

Art. 4. — Fondurile necesare pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă sunt asigurate din subvenții și venituri proprii, în limita de cheltuieli aprobată anual prin bugetul Administrației Naționale a Penitenciarelor și în limitele de cheltuieli stabilite de către Ministerul Finanțelor Publice.

Art. 7. — Criteriile de performanță, care trebuie monitorizate, cu privire la siguranța clădirilor și a utilizatorilor sunt următoarele:

a) evitarea pierderii echilibrului structurii sau al unei părți a acesteia;

b) evitarea cedării prin deformare excesivă;

c) evitarea ruperii, a pierderii stabilității formei structurii sau a unei părți din aceasta.

Art. 8. — Siguranța clădirilor în timpul lucrărilor de întreținere, în decursul activităților de curățare sau de reparare a unor părți din clădire, precum ferestre, scări, pereți, acoperișuri, luminatoare, presupune protecția utilizatorilor pe durata exploatării acesteia.

Art. 9. — Depozitele deschise pentru materiale care produc pulberi la manipulare ce pot fi antrenate de curenții de aer vor fi amplasate la o distanță de 50 m față de clădirile administrative.

CAPITOLUL II

Cerințe de securitate și sănătate în muncă pentru locurile de muncă

SECȚIUNEA 1

Stabilitate și rezistență

Art. 5. — Clădirile care adăpostesc locuri de muncă trebuie să aibă o structură și o rezistență corespunzătoare naturii utilizării lor.

Art. 6. — Clădirile trebuie să corespundă și reglementărilor referitoare la securitatea la incendiu și protecția civilă.

SECȚIUNEA a 2-a

Uși și porți

Art. 10. — Poziția, numărul și dimensiunile ușilor și porților, precum și materialele care se folosesc la construcția acestora sunt determinate de natura și utilizarea încăperilor sau incintelor.

Art. 11. — (1) Ușile transparente trebuie să fie marcate corespunzător, la înălțimea vederii.

(2) Dacă este necesar, elementele de marcaj prevăzute la alin. (1) pot fi realizate din materiale reflectorizante.

Art. 12. — (1) Ușile și porțile batante trebuie să fie transparente sau să aibă un panou transparent.

(2) Ușile și porțile situate de-a lungul căilor de salvare trebuie să fie marcate corespunzător.

Art. 13. — Ușile și porțile mecanice trebuie să funcționeze în condiții de siguranță, fără să prezinte un risc de accidentare pentru lucrători.

Art. 14. — (1) Ușile și porțile care se deschid în sus trebuie să fie fixate și asigurate cu dispozitive de siguranță care să le asigure împotriva căderii.

(2) Dispozitivele cu contragreutăți pot fi utilizate pentru a preveni căderea ușilor și porților prevăzute la alin. (1).

Art. 15. — Toate ușile căilor de evacuare se deschid în sensul evacuării.

SECȚIUNEA a 3-a

Pardoseli, pereți, plafoane și acoperișuri ale încăperilor

Art. 16. — Pardoselile locurilor de muncă trebuie să fie stabile și nealunecoase, lipsite de proeminențe, de găuri sau de planuri înclinate periculos.

Art. 17. — Încăperile care cuprind posturi de lucru tehnice trebuie să fie izolate termic în mod corespunzător, cu materiale izolante cum ar fi linoleum, mochetă, parchet sau altele asemănătoare, ținându-se cont de tipul de activitate fizică a lucrătorilor.

Art. 18. — Pentru spațiile nou-construite se impune ca pardoselile locurilor de muncă să fie rezistente la uzură și la acțiunea diferiților agenți chimici, hidrofuge, executate din materiale incombustibile, antistatice, care nu produc scântei la lovire. În cazul încăperilor unde se pot forma amestecuri explozive, pardoselile trebuie să fie realizate cu pante corespunzătoare pentru scurgerea apelor, impermeabile sau protejate cu pelicule adecvate la acțiunea de penetrare a apei, substanțelor toxice sau agenților biologici.

Art. 19. — Suprafețele pardoselilor, pereților și plafoanelor din încăperi trebuie să fie curățate și renovate pentru a se asigura condiții de igienă corespunzătoare.

Art. 20. — Pereții transparenti sau translucizi, în special pereții despărțitori realizați integral din sticlă, din încăperi sau din vecinătatea posturilor de lucru și a căilor de circulație trebuie să fie semnalizați clar și construiți din materiale securizate sau să fie separați de aceste posturi de lucru și căi de circulație, prevenind intrarea în contact a lucrătorilor cu aceștia și rănirea cauzată de spargerea lor în bucăți.

Art. 21. — Accesul pe acoperișurile executate din materiale cu rezistență redusă nu trebuie permis fără utilizarea de echipamente care să asigure lucrul în condiții de securitate.

SECȚIUNEA a 4-a

Ferestre și luminatoare

Art. 22. — (1) Lucrătorul trebuie să aibă posibilitatea să deschidă, să închidă, să regleze sau să fixeze ferestrele, luminatoarele și ventilatoarele, în condiții de securitate.

(2) Când sunt deschise, ferestrele, luminatoarele și ventilatoarele trebuie poziționate și fixate astfel încât să nu constituie un pericol pentru lucrători.

(3) Măsurile cele mai adecvate pentru curățarea fără risc a ferestrelor și luminatoarelor sunt cele planificate și incluse în documentația de proiectare a clădirii sau incintei.

Art. 23. — Ferestrele și luminatoarele trebuie să fie concepute în raport cu echipamentul tehnic folosit și trebuie prevăzute cu dispozitive care să permită curățarea lor fără riscuri pentru lucrătorii care execută această muncă sau pentru lucrătorii prezenți în clădire sau în jurul acestora.

Art. 24. — Ferestrele, luminatoarele și glasvandurile trebuie să permită evitarea luminii solare excesive la locurile de muncă, în funcție de locul de muncă și natura muncii prestate.

Art. 25. — (1) Pentru a avea lumină suficientă, suprafața vitrată trebuie să reprezinte cel puțin 10% din suprafața camerei, indiferent dacă ferestrele sunt montate individual sau în blocuri.

(2) Raportul dintre suprafața golurilor de ferestre și suprafața pardoselii încăperilor pentru principalele tipuri de activități desfășurate în încăperi este menționat în STAS 6221-89 — „Iluminatul natural al încăperilor”.

SECȚIUNEA a 5-a

Căi și ieșiri de urgență

Art. 26. — Căile și ieșirile de urgență trebuie să rămână în permanență libere, în stare de utilizare la parametrii la care au fost proiectate și realizate, să conducă, în mod cât mai direct, în aer liber sau în spații sigure și să poată fi utilizate fără dificultate în orice moment.

Art. 27. — În caz de pericol, pe căile și ieșirile de urgență trebuie să fie posibilă evacuarea rapidă și în condiții cât mai sigure a lucrătorilor de la toate posturile de lucru.

Art. 28. — Numărul căilor și ieșirilor de evacuare de urgență utilizabile trebuie să corespundă numărului maxim de persoane care pot fi prezente în clădiri.

Art. 29. — Numărul, amplasarea și dimensiunile căilor și ieșirilor de evacuare de urgență depind de echipamentele utilizate și de dimensiunile locurilor de muncă.

Art. 30. — Pentru utilizarea căilor de evacuare în condiții de siguranță, lățimea liberă necesară trebuie să fie de minimum 0,80 metri, conform Normativului de siguranță la foc a construcțiilor — indicativ P118-99.

Art. 31. — Ușile de evacuare de urgență trebuie să poată fi deschise imediat și cu ușurință de către lucrătorii desemnați privind evacuarea în caz de urgență.

Art. 32. — Ușile glisante sau turnante nu pot avea destinația de ieșiri de evacuare de urgență.

Art. 33. — (1) Căile și ieșirile de evacuare de urgență trebuie semnalizate în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 971/2006 privind cerințele minime pentru semnalizarea de securitate și/sau de sănătate la locul de muncă, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Semnalizarea căilor și ieșirilor de evacuare de urgență trebuie să fie suficient de rezistentă pentru a nu fi deteriorată și să fie plasată în locurile vizibile.

(3) Căile și ieșirile de evacuare de urgență care necesită iluminare trebuie prevăzute cu iluminat de siguranță sau de urgență de intensitate suficientă.

SECȚIUNEA a 6-a

Căile de circulație. Zone periculoase

Art. 34. — Căile de circulație, inclusiv treptele, scările fixe, cheiurile și rampele de încărcare, trebuie să fie amplasate și dimensionate astfel încât să asigure un acces ușor, sigur și adecvat pentru pietoni și vehicule fără a pune în pericol lucrătorii aflați în vecinătatea lor.

Art. 35. — (1) Căile folosite pentru circulația pietonală și/sau transportul intern trebuie să fie dimensionate în concordanță cu numărul posibil de utilizatori și tipul de activitate.

(2) Dacă pe căile de circulație sunt folosite mijloace de transport, trebuie să fie asigurate distanțe minime de securitate pentru pietoni.

(3) Căile de circulație pentru persoane și trecerile amplasate la înălțime vor fi protejate cu balustrade înalte, astfel încât să prevină căderea de la înălțime a lucrătorilor.

Art. 36. — Lăţimea căilor de circulaţie din clădiri, hale, depozite sau alte încăperi de lucru se stabileşte în funcţie de tipul circulaţiei, gabaritele mijloacelor de transport utilizate şi dimensiunile materialelor sau pieselor care se transportă.

Art. 37. — Finisajul scărilor, rampelor şi podestelor de acces trebuie realizat astfel încât să evite alunecarea, chiar şi pe vreme umedă.

Art. 38. — (1) Se limitează utilizarea scărilor în zona publică, astfel încât să existe o suprafaţă continuă orizontală, pentru o utilizare confortabilă atât pentru persoanele cu mobilitate redusă, cât şi pentru persoanele în etate.

(2) Calculul scărilor se efectuează conform reglementării tehnice „Normativ privind criteriile de performanţă specifice rampelor şi scărilor pentru circulaţia pietonală în construcţii”, indicativ NP 063-2002, aprobată prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor şi locuinţei nr. 1.994/2002.

(3) Treptele sunt prevăzute cu o suprafaţă antiderapantă sau benzi antiderapante în dreptul muchiei treptei.

(4) Treapta şi contratreapta au o suprafaţă continuă şi fără întreruperi, iar contratreapta trebuie să fie înclinată, nefiind recomandate trepte a căror muchie este întărită sau realizată cu ciubuc sau nas, ceea ce ar favoriza împiedicarea.

(5) Nu se utilizează scări balansate sau elicoidale accesibile publicului în clădiri noi, dacă sunt considerate căi de evacuare în caz de incendiu.

Art. 39. — Dacă locurile de muncă includ zone periculoase în care, dată fiind natura activităţii, există riscul căderii lucrătorului sau a unor obiecte, aceste locuri trebuie să fie prevăzute cu dispozitive care să evite pătrunderea altor lucrători în aceste zone.

Art. 40. — Zonele periculoase trebuie să fie clar semnalizate, conform Hotărârii Guvernului nr. 971/2006 privind cerinţele minime pentru semnalizarea de securitate şi/sau de sănătate la locul de muncă, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 41. — Traseul de circulaţie a fluxurilor de tipuri şi destinaţii diferite din clădiri va fi astfel conceput, încât acestea să nu se intersecteze.

SECŢIUNEA a 7-a

Cheiuri şi rampe de încărcare-descărcare

Art. 42. — Cheiurile şi rampele de încărcare trebuie să corespundă dimensiunilor încărcăturilor care se transportă.

Art. 43. — (1) Cheiurile de încărcare trebuie să aibă cel puţin un punct de ieşire.

(2) Dacă este posibil din punct de vedere tehnic, docurile care depăşesc o anumită lungime trebuie să aibă câte un punct de ieşire la fiecare capăt.

Art. 44. — Rampele de încărcare trebuie să fie sigure, pentru a preveni căderile lucrătorilor.

Art. 45. — Cheiurile şi rampele de încărcare cu risc de cădere de la înălţime ce depăşesc 2,00 m trebuie să fie protejate cu balustrade sau cu sisteme echivalente.

SECŢIUNEA a 8-a

Măsuri specifice pentru ascensoare

Art. 46. — (1) Ascensoarele pentru transportul persoanelor şi mărfurilor trebuie să funcţioneze în condiţii de securitate.

(2) Fiecare ascensor trebuie să fie echipat cu o cabină de transport. Cabina trebuie să ofere spaţiul şi rezistenţa corespunzătoare cu numărul maxim de persoane şi sarcina nominală a ascensorului, precizată de fabricant.

(3) Clădirile prevăzute cu mai mult de P+3 etaje se dotează cu un ascensor, conform prevederilor cap. 3.2.(B) pct. 1 din

„Normativul privind proiectarea clădirilor de locuinţe (revizuire NP 01696)”, indicativ NP 05702, aprobat prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor şi locuinţei nr. 1.383/2002*).

Art. 47. — Ascensoarele trebuie prevăzute cu dispozitive de securitate şi dotate cu dispozitive de alarmare accesibile şi uşor de identificat.

SECŢIUNEA a 9-a

Instalaţii electrice

Art. 48. — Instalaţiile electrice trebuie să fie proiectate şi construite astfel încât să nu prezinte un pericol de incendiu sau explozie.

Art. 49. — Lucrătorii trebuie să fie protejaţi împotriva riscului de accidentare prin atingere directă şi/sau atingere indirectă.

Art. 50. — În proiectarea şi construcţia instalaţiilor electrice, alegerea materialului şi dispozitivelor de protecţie trebuie să ţină seama de tensiunea nominală, influenţa condiţiilor externe şi de competenţa lucrătorilor care au acces la părţile componente ale acestora.

Art. 51. — (1) Măsurile de protecţie a lucrătorilor împotriva riscului de accidentare prin atingerea directă a instalaţiilor electrice sunt următoarele:

a) toate elementele conducătoare de curent, care fac parte din circuitele curenţilor de lucru, vor fi făcute inaccesibile atingerii întâmplătoare prin:

- (i) izolarea părţilor active (protecţie completă);
- (ii) prevederea de bariere sau carcase, în interiorul cărora să se găsească părţile active (protecţie completă);
- (iii) instalarea unor obstacole care să împiedice atingerea întâmplătoare cu părţile active (protecţie parţială);
- (v) instalarea părţilor active în afara zonei de accesibilitate (protecţie parţială);

b) alimentarea la tensiune foarte joasă de securitate (TFJS) maximum 50 V c.a. şi maximum 120 V c.c.;

c) folosirea mijloacelor individuale de protecţie electroizolante (pentru intervenţii).

(2) Măsurile de protecţie a persoanelor împotriva riscului de accidentare prin atingere indirectă a instalaţiilor electrice sunt următoarele:

a) măsuri de protecţie fără întreruperea alimentării, care cuprind următoarele mijloace:

- (i) folosirea materialelor şi echipamentelor de clasă II şi III sau echivalente;
- (ii) izolarea suplimentară;
- (iii) separarea de protecţie;
- (iv) amplasarea la distanţă sau intercalarea de obstacole;
- (v) executarea de legături de echipotenţializare locale, nelegate la pământ;

b) măsuri de protecţie prin „întreruperea automată a alimentării”, care se realizează cu dispozitive automate de protecţie.

SECŢIUNEA a 10-a

Instalaţii şi obiecte sanitare

Art. 52. — (1) Lucrătorului trebuie să i se asigure duşuri corespunzătoare şi în număr suficient, dacă acest lucru este impus de natura activităţii sau din motive de sănătate.

(2) Cabinele de duşuri trebuie să fie suficient de încăpătoare, încât să permită fiecărui lucrător să îşi facă toaleta, cu respectarea intimităţii şi în condiţii de igienă corespunzătoare.

(3) Distanţele de amplasare a cădiţei de duş faţă de celelalte obiecte sanitare şi faţă de elementele de construcţii sunt cele prevăzute în STAS 1504-85.

* Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor şi locuinţei nr. 1.383/2002 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) Dușurile trebuie să asigure apă curentă rece și caldă.

(5) Atunci când dușurile nu sunt necesare în sensul dispozițiilor alin. (1), trebuie prevăzute chiuvete cu apă curentă și cu apă caldă, dacă este necesar, și în număr suficient, care să fie amplasate în apropierea posturilor de lucru și a vestiarelor.

Art. 53. — (1) Lucrătorului trebuie să i se asigure cabine de WC-uri distincte pentru bărbați și pentru femei sau utilizarea separată a acestora.

(2) Materialele igienico-sanitare, dotarea cabinelor de WC și materiale de curățenie sunt asigurate de conducerea unității prin grija structurii economico-administrative, în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 2.138/2007*) — Normativ privind consumul materialelor de curățenie, întreținere și gospodărie pentru unitățile din sistemul administrație penitenciare.

Art. 54. — Dacă încăperile cu dușuri sau chiuvete sunt separate de vestiare, trebuie să existe o cale ușoară de comunicare între ele.

Art. 55. — În apropierea posturilor de lucru, a încăperilor de odihnă, a vestiarelor, lucrătorii trebuie să dispună de locuri speciale, dotate cu un număr suficient de WC-uri și chiuvete.

Art. 56. — Instalațiile sanitare trebuie să corespundă din punct de vedere tehnic, având în vedere următoarele criterii:

- igienă și sănătate;
- siguranță în exploatare;
- securitate la incendiu;
- protecție împotriva zgomotului;
- economie de energie.

Art. 57. — Cerințele de igienă și sănătate impun furnizarea apei potabile în regim permanent.

Art. 58. — Dotarea cu obiecte sanitare și stabilirea tipului și numărului acestora se realizează ținând cont de numărul de grupuri sanitare din clădire.

Art. 59. — Dotarea cu obiecte sanitare se face în funcție de următoarele criterii:

- tipul de folosință al apei, respectiv nevoi igienico-sanitare sau nevoi tehnologice;
- categoriile de utilizatori, respectiv lucrătorii angajați, persoanele private de libertate sau vizitatorii;
- numărul și distribuția pe sexe a utilizatorilor;
- alte cerințe specifice: zonă securizată, adăpost protecție civilă.

Art. 60. — Condițiile care trebuie îndeplinite de către obiectele sanitare sunt:

- forma și mărimea necesară unei folosiri normale;
- finisajele rezistente la acțiuni mecano-chimice legate de curățenia și întreținerea lor;
- dotarea cu armături sanitare funcționale și care vor evita risipa de apă;
- amplasarea în încăpere astfel încât să permită o utilizare optimă a obiectului sanitar, conform STAS 1504-85 — Distanțe de amplasare a obiectelor sanitare, armăturilor și accesoriilor lor.

Art. 61. — (1) Dotarea cu obiecte sanitare, ca număr și tip, se face în funcție de numărul de utilizatori, conform prevederilor STAS 1478-90 — Alimentarea cu apă la construcții civile și industriale, astfel:

- lavoare: câte un obiect sanitar la maximum 40 de bărbați și la maximum 40 de femei;
- closete: câte un obiect sanitar la maximum 90 de bărbați și la maximum 30 de femei;
- pisoare: câte un obiect sanitar la maximum 45 de bărbați;
- dușuri pentru personalul de întreținere sau lucrătorii din sectorul operativ, atunci când situația o impune: câte un obiect sanitar la maximum 30 de utilizatori.

(2) Dotarea grupurilor sanitare cu accesorii speciale se face conform Ordinului ministrului dezvoltării regionale și administrației publice nr. 818/2015 pentru aprobarea reglementării tehnice „Normativ privind proiectarea, execuția și exploatarea instalațiilor sanitare aferente clădirilor (Revizuire și comasare normativele I9-1994 și I9/1-1996”, indicativ I9-2015, astfel:

- suport de hârtie igienică;
- suport/dozator de săpun;
- perie de toaletă;
- coș de gunoi, opțional cu capac acționat la pedală;
- suport de prosop.

Art. 62. — În cadrul grupurilor sanitare trebuie asigurate igiena și curățenia, zilnic, precum și ori de câte ori este necesar.

SECȚIUNEA a 11-a

Vestiare și dulapuri pentru îmbrăcăminte

Art. 63. — (1) În locurile de muncă unde personalul trebuie să poarte îmbrăcăminte specială pe timpul desfășurării activităților care necesită respectarea unor condiții speciale sau se impune schimbarea îmbrăcăminteii persoanelor cu cea specială, este necesar să fie asigurate vestiare corespunzătoare.

(2) În măsura în care vestiarele nu sunt necesare în sensul celor menționate la alin. (1), trebuie prevăzut pentru fiecare lucrător un loc în care să își țină îmbrăcăminte personală, asigurat cu cheie.

Art. 64. — Vestiarele trebuie să fie ușor accesibile, cu o capacitate suficientă și prevăzute cu scaune și/sau bănci, atunci când situația o impune.

Art. 65. — Vestiarele trebuie să fie suficient de spațioase și să aibă facilități care să permită fiecărui lucrător să își poată înclăia îmbrăcăminte în timpul orelor de lucru.

Art. 66. — În locurile de muncă prevăzute la art. 65 trebuie să existe vestiare separate pentru femei și bărbați.

SECȚIUNEA a 12-a

Ergonomia locurilor de muncă

1. Principii ergonomice

Art. 67. — Dimensiunea locului de muncă se calculează în funcție de particularitățile anatomice, fiziologice, psihologice ale organismului uman, precum și de dimensiunile și caracteristicile echipamentului de muncă, ale mobilierului de lucru, de mișcările și deplasările lucrătorului în timpul activității, de distanțele de securitate, de dispozitivele ajutoare pentru manipularea maselor, precum și de necesitatea asigurării confortului psihofizic.

Art. 68. — Eliminarea pozițiilor forțate, nenaturale, ale corpului lucrătorului și asigurarea posibilităților de modificare a poziției în timpul lucrului se realizează prin amenajarea locului de muncă, prin optimizarea fluxului tehnologic și prin utilizarea echipamentelor de muncă care respectă prevederile reglementărilor în vigoare.

Art. 69. — (1) Locurile de muncă la care se lucrează în poziție așezat se dotează cu scaune concepute corespunzător caracteristicilor antropometrice și funcționale ale organismului uman, precum și activității care se desfășoară, corelându-se înălțimea scaunului cu cea a planului de lucru.

(2) La locurile de muncă unde se lucrează în poziție ortostatică trebuie asigurate, de regulă, mijloace pentru așezarea lucrătorului cel puțin pentru perioade scurte de timp — scaune sau bănci.

(3) Înălțimea planului de lucru pentru poziția așezat sau ortostatică se stabilește în funcție de distanța optimă de vedere, de precizia lucrării, de caracteristicile antropometrice ale lucrătorului și de mărimea efortului membrilor superioare.

*) Ordinul ministrului justiției nr. 2.138/2007 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) Pentru a asigura poziții de lucru și mișcări profesionale confortabile, la postul de lucru trebuie asigurate cerințele de spațiu adecvate, în ceea ce privește spațiul de realizare a sarcinilor de lucru, spațiul de mișcare, spațiul liber pentru membrele inferioare.

2. Dimensiunile încăperilor și volumul de aer în încăperi

Art. 70. — Proiectarea și amenajarea posturilor de lucru trebuie să respecte criteriile ergonomice, care să asigure concordanța între caracteristicile antropofuncționale ale operațiilor și caracteristicile echipamentelor de muncă, să asigure accesul ușor și confortabil al lucrătorului la echipamentul de muncă și la părțile sale componente și poziții normale de lucru.

Art. 71. — La dimensionarea suprafețelor de lucru se ține seama, pe lângă spațiul ocupat de echipamente de muncă și căi de acces și de spațiul ocupat de materiale, semifabricate, produse finite sau deșeuri, în așa fel încât să se asigure suprafața liberă necesară desfășurării normale a activității lucrate.

Art. 72. — (1) Încăperile de lucru trebuie să aibă o suprafață, o înălțime și un volum de aer suficiente, care să permită lucrătorilor să își îndeplinească sarcinile de muncă fără riscuri pentru securitatea, sănătatea sau confortul acestora.

(2) Calculul suprafețelor folosite ca birouri se face pe ansamblul unității, în funcție de numărul de lucrători și de suprafața medie de 5 mp/persoană, conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 866/1996 pentru actualizarea normativelor privind spațiile cu destinația de birou sau pentru activități colective ori de deservire ce pot fi utilizate de ministere, alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, de instituțiile publice din subordinea acestora, precum și de prefecturi.

(3) Încăperile de lucru în care se desfășoară activități administrative pot avea înălțimea minimă de 2,60 m, iar pentru fiecare persoană se va asigura un volum de cel puțin 10 m³ și o suprafață minimă de 3,85 m².

(4) Alte spații de lucru în care se desfășoară procese de muncă, precum ateliere de producție, întreținere, reparații, pot avea înălțimea minimă de 3 m, iar pentru fiecare persoană se va asigura un volum de cel puțin 12 m³ și o suprafață minimă stabilită de 4 m².

(5) Suprafața liberă pe care fiecare lucrător o are la dispoziție la postul său de lucru trebuie să fie de cel puțin 1,5 m², indiferent de natura activității pe care acesta o desfășoară. Se va ține seama de accesul la postul de lucru și spațiul minim necesar desfășurării activității. Spațiul de mișcare necesar lucrătorului depinde de activitatea pe care trebuie să o realizeze și de dimensiunile sale corporale.

Art. 73. — (1) În cazul desfășurării activităților de tip administrativ, în încăperile de lucru, lățimea spațiilor trebuie prevăzută astfel încât să permită aranjarea posturilor de lucru în multiple moduri, dar în așa fel încât niciunul dintre birouri să nu fie așezat cu fața către unul dintre pereții încăperii. Dacă acest lucru nu este posibil din motive specifice postului de lucru, lucrătorul trebuie să aibă suficientă libertate de mișcare în apropierea postului său de lucru, însă nu mai puțin 80 cm pentru fiecare culoar de trecere, conform prevederilor art. 2.6.60 din Normativul de siguranță la foc a construcțiilor indicativ P118-99.

(2) Amenajarea optimă a posturilor de lucru se face conform reprezentării grafice din anexa nr. 1 lit. a).

Art. 74. — Spațiul în care lucrătorii își desfășoară activitatea trebuie să le permită acestora realizarea sarcinii de muncă în condiții ergonomice, de confort, fără riscuri pentru securitatea și sănătatea lor, având în vedere:

a) accesul ușor la postul de lucru;

b) spațiul suficient pentru realizarea operațiilor de lucru;

c) spațiul de mișcare și deplasare în zona postului și în apropierea acestuia;

d) spațiul pentru eventuala depozitare a lucrurilor personale.

Art. 75. — Suprafața de lucru trebuie să îndeplinească următoarele cerințe minime:

a) dimensiunile minime pentru planul de lucru util sunt de 120 cm lungime x 80 cm lățime;

b) înălțimea suprafeței de lucru să fie între 72 și 75 cm;

c) blatul suprafeței de lucru nu trebuie să prezinte muchii ascuțite sau unghiuri proeminente;

d) factorul de reflexie a suprafeței de lucru recomandat este între 0,3 și 0,5;

e) adâncimea minimă a spațiului liber disponibil pentru picioare, sub suprafața de lucru, trebuie să fie 55 cm la nivelul genunchilor, 70 cm la nivelul tălpilor;

f) lățimea minimă a spațiului liber disponibil pentru picioare, sub suprafața de lucru, trebuie să fie minimum 60 cm.

Art. 76. — (1) Posturile de lucru trebuie să fie proiectate astfel încât să permită instalarea scaunelor, în măsura în care condițiile de muncă permit aceasta și dacă este necesar.

(2) Scaunul lucrătorului trebuie să îi asigure acestuia o poziție stabilă. Distanța acestuia față de echipamentul de lucru trebuie să poată să fie adaptată lucrătorului, conform anexei nr. 1 lit. b).

(3) Poziție optimă de lucru:

a) înălțimea scaunului trebuie ajustată în așa fel încât atât genunchii, cât și coatele să formeze unghiuri de 90 de grade;

b) spatele trebuie să fie sprijinit de spătar în poziție verticală;

c) tălpile să fie pe podea fără ca interiorul genunchilor să atingă marginea scaunului.

3. Microclimatul la locul de muncă

3.1. Ventilația locurilor de muncă în spații închise

Art. 77. — La locurile de muncă aflate în spații închise trebuie luate măsuri pentru a asigura suficient aer proaspăt, avându-se în vedere metodele de lucru utilizate și cerințele fizice impuse lucrătorilor.

Art. 78. — În cazul utilizării unor instalații de ventilație mecanică sau de aer condiționat, acestea trebuie să funcționeze astfel încât să nu creeze disconfort prin expunerea lucrătorilor la curenți de aer, astfel:

a) poziționarea echipamentelor de ventilație și climatizare nu trebuie direcționate către utilizator;

b) se interzice instalarea echipamentelor de introducere a aerului proaspăt sau climatizat prin plafonul suspendat casetat, direcționat perpendicular spre pardoseală;

c) controlul termic individual pentru fiecare spațiu în parte se realizează în funcție de necesitățile și confortul termic al utilizatorilor.

Art. 79. — Instalațiile de ventilație mecanică sau de aer condiționat se instalează în toate spațiile în care își desfășoară activitatea lucrătorii pentru a asigura o calitate corespunzătoare a aerului, în perioada caldă a anului.

Art. 80. — La apariția unui defect în funcționarea instalațiilor de ventilație a aerului, acesta trebuie semnalizat printr-un sistem de avertizare, atunci când poate fi periclitată sănătatea lucrătorilor.

Art. 81. — Instalațiile de ventilație trebuie verificate periodic, pentru a se constata eficiența acestora și corespondența cu parametrii tehnici din proiect.

3.2. Temperatura în încăperi

Art. 82. — Expunerea la condițiile de microclimat din încăperile de lucru nu trebuie să reprezinte un risc pentru sănătatea și securitatea lucrătorilor.

Art. 83. — În timpul programului de lucru, temperatura din încăperile ce cuprind posturi de lucru trebuie să fie adecvată organismului uman, ținându-se seama de metodele de lucru utilizate și de cerințele fizice impuse lucrătorilor.

Art. 84. — Temperatura operativă din spațiile în care se desfășoară activități secundare sau cu efort fizic redus precum activități de birou, activități la echipamente cu ecrane de vizualizare, în centre de comandă sau dispecerate, conform Normativului pentru proiectarea, executarea și exploatarea instalațiilor de ventilare și climatizare Indicativ I5-2010 și SR EN ISO 7730-2006, trebuie să asigure condiții de confort termic, astfel:

a) Cerințele pentru asigurarea condițiilor în perioada rece a anului, când este necesară încălzirea aerului, sunt: temperatura aerului 20—24°C; umiditatea relativă a aerului 30÷70%, optim 50÷60%; viteza medie a aerului ≤ 0,15m/sec.;

b) Cerințele pentru asigurarea condițiilor în perioada caldă a anului, când este necesară răcirea aerului, sunt: temperatura aerului 23—26°C; umiditatea relativă a aerului 30÷70%, optim 50÷60%; viteza medie a aerului ≤ 0,25 m/sec.

Art. 85. — Calitativ, temperatura aerului în încăperile de lucru trebuie să fie mai ridicată atunci când lucrătorul efectuează o activitate cu cerințe fizice de nivel scăzut sau activitate sedentară și mai scăzută atunci când nivelul efortului fizic este ridicat.

Art. 86. — Temperaturile interioare convenționale de calcul pentru încăperi situate în clădiri de locuit, administrative, social-culturale, anexe administrative și social-culturale ale unităților se regăsesc în standardul SR 1907-2:1997.

Art. 87. — Echipamentul aparținând postului de lucru nu trebuie să producă o căldură excesivă care să conducă la disconfortul lucrătorilor.

3.3. Iluminatul natural și artificial

Art. 88. — Iluminatul la locurile de muncă trebuie să țină seama de caracteristicile activităților desfășurate, respectiv de cerințele vizuale ale sarcinilor de muncă, precum și de riscurile pentru sănătatea și securitatea lucrătorilor de la aceste locuri de muncă.

Art. 89. — Iluminarea în zonele de lucru trebuie să asigure:

a) furnizarea unei cantități de lumină care să asigure realizarea în bune condiții a sarcinilor vizuale. În acest sens, lumina naturală sau artificială nu trebuie să orbească utilizatorul, direct sau indirect;

b) repartizarea luminii astfel încât să se realizeze echilibrul luminanțelor în încăpere și pe suprafața de lucru;

c) distribuția cât mai uniformă a nivelurilor de iluminare;

d) redarea corectă a culorilor;

e) evitarea reflexiilor perturbatoare;

f) securitatea utilizatorilor instalației electrice de iluminat.

Art. 90. — (1) Iluminatul într-o încăpere sau zonă de lucru trebuie să asigure vizibilitatea bună a sarcinilor vizuale și realizarea acesteia în condiții de confort vizual.

(2) La locurile de muncă trebuie să se asigure un iluminat mixt corespunzător. Dacă acest lucru nu este posibil, este obligatoriu să se asigure un iluminat artificial fără afectarea capacității vizuale.

Art. 91. — Instalațiile de iluminat din încăperile cu posturi de lucru și de pe căile de acces și de circulație trebuie amplasate în așa fel încât să nu existe riscul de accidentare a lucrătorilor ca rezultat al tipului de iluminat montat.

Art. 92. — Iluminarea suprafețelor sau a obiectelor trebuie să aibă o valoare suficient de mare, astfel încât să corespundă activităților ce se execută în spațiul deservit de sistemul de iluminat.

Art. 93. — La locul de muncă trebuie asigurate niveluri de iluminat necesare obținerii siguranței vizuale și obținerii performanței vizuale în activitățile de muncă, conform valorilor

menționate în Normativul pentru proiectarea și executarea sistemului de iluminat artificial din clădiri, Indicativ NP 061-02.

Art. 94. — Locurile de muncă în care lucrătorii sunt în mod deosebit expuși riscurilor în caz de întrerupere a iluminatului artificial trebuie să fie prevăzute cu iluminat de siguranță sau urgență de o intensitate suficientă.

3.4. Zgomotul

Art. 95. — Acțiunea zgomotului la locul de muncă nu trebuie să afecteze confortul fizic sau psihic al lucrătorului.

Art. 96. — Pentru limitarea zgomotului la locul de muncă se vor lua măsuri după cum urmează:

a) alegerea de soluții constructive pentru limitarea zgomotului produs de instalații, respectiv: suporturi amortizoare pentru utilaje, atenuatoare de zgomot pe canalele de ventilare și la gurile de aer, racorduri elastice, rigidizarea pereților canalelor de aer;

b) evitarea amplasării echipamentelor tehnice care emit sunete și vibrații pe pereții de rezistență sau în colțurile încăperilor.

Art. 97. — (1) Limitele admisibile ale nivelurilor de zgomot în clădiri sunt cele menționate în Normativul privind acustica în construcții și zone urbane C125-2013, ținându-se cont de climatul corespunzător specific utilizării și activităților ce se desfășoară.

(2) Limita maximă admisă la locurile de muncă pentru expunerea zilnică la zgomot este de 87 dB(A), potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 493/2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate referitoare la expunerea lucrătorilor la riscurile generate de zgomot, cu modificările și completările ulterioare.

4. Încăperi pentru odihnă

Art. 98. — (1) În situația în care sarcinile specifice anumitor funcții impun prezența la locul de muncă o perioadă îndelungată de timp și în măsura în care funcțiile se regăsesc în anexa nr. 2, se va asigura spațiu pentru odihnă. Această prevedere nu se aplică dacă lucrătorii își desfășoară activitatea în birouri sau în încăperi de lucru similare, care oferă posibilități echivalente de relaxare în timpul pauzelor.

(2) Dacă orele de lucru sunt cu regularitate și frecvent întrerupte și nu există o încăpere pentru odihnă, trebuie să fie asigurate alte încăperi în care lucrătorii să poată sta în timpul unor astfel de întreruperi, ori de câte ori este necesar pentru securitatea sau sănătatea lor.

(3) În cazul anumitor categorii de activități, în care sunt implicați lucrătorii care asigură continuitatea în situații speciale, lucrătorii din cadrul structurilor de intervenție, personalul rezervă pentru postul de pază, șoferul de tură, se amenajează cel puțin un spațiu destinat pentru refacerea capacității de muncă.

Art. 99. — În cadrul amenajării și dotării zonelor destinate odihnei și recreerii trebuie să se asigure:

a) instalații de alimentare cu apă potabilă;

b) W.C.-uri și locuri pentru colectarea selectivă a deșeurilor;

c) colectarea și îndepărtarea apelor uzate prin instalații de canalizare, locale sau zonale, a căror construcție și exploatare să evite poluarea factorilor de mediu;

d) mese și scaune, băncuțe sau canapele;

e) paturi pentru camera de odihnă.

5. Locurile de muncă

Art. 100. — (1) Un loc de muncă, în funcție de numărul posturilor de lucru și tipul de funcțiune pe care o îndeplinește, trebuie să fie dotat cu mobilier, precum birou/masă de lucru, scaun, cuier și dulap pentru documente, acolo unde este cazul, echipamente de lucru-calculator, imprimantă, telefon.

(2) Amenajarea și asigurarea condițiilor de muncă sigure și sănătoase la locurile de muncă din exteriorul unității, unde își desfășoară activitatea lucrătorii din cadrul sistemului

administrației penitenciare, revin în sarcina conducătorilor locurilor de muncă respective.

(3) Condițiile de muncă pentru polițiștii de penitenciare care desfășoară activități la diverși operatori economici care au încheiate contracte de prestări servicii cu unitatea sunt asigurate de către aceștia, conform prevederilor Deciziei directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 500.165/2017 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind organizarea muncii persoanelor private de libertate, cu modificările ulterioare.

Art. 101. — Locurile de muncă sunt evaluate pentru securitatea și sănătatea lucrătorilor, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (4) lit. a) din Legea nr. 319/2006, cu modificările ulterioare.

5.1. Locurile de muncă izolate

Art. 102. — Se consideră că o persoană lucrează în condiții de izolare atunci când nu are contact vizual și comunicare verbală directă cu alți lucrători, în cele mai multe cazuri pentru o perioadă de timp mai mare de o oră, și când nu este posibil să i se acorde ajutor imediat în caz de accident sau când se află într-o situație critică.

Art. 103. — Lucrătorii care lucrează în condiții de izolare trebuie să fie informați clar cu privire la:

- a) riscurile de accidentare și modul de acțiune în caz de apariție a acestora;
- b) comportamentul adecvat în cazul producerii unei avarii sau al apariției unei situații critice;
- c) manipularea echipamentului tehnic, starea acestuia;
- d) utilizarea echipamentului individual de protecție;
- e) acordarea primului ajutor;
- f) utilizarea sistemului de supraveghere și de legătură cu exteriorul.

5.2. Lucrul la înălțime

Art. 104. — (1) Prin „lucrul la înălțime” se înțelege activitatea desfășurată la minimum 2 m, măsurat de la tălpile picioarelor lucrătorului până la baza de referință naturală (solul) sau orice altă bază de referință artificială, bază față de care nu există pericolul căderii în gol.

(2) Pentru locurile de muncă amplasate până la înălțimea de 2 m se consideră „lucrul la înălțime mică”, la care se vor adopta, de la caz la caz, în funcție de pericolele existente, toate sau numai unele dintre măsurile de securitate a muncii prevăzute pentru lucrul la înălțime.

Art. 105. — Lucrul la înălțime trebuie să se desfășoare numai sub supraveghere.

Art. 106. — Locurile de muncă amplasate la înălțime și căile de acces la și de la aceste locuri de muncă trebuie marcate și semnalizate permanent.

Art. 107. — Persoanele care lucrează în condițiile lucrului la înălțime vor purta echipament individual de protecție specific eliminării pericolului căderii în gol sau oricărui al gen de accidente.

5.3. Locuri de muncă în aer liber

Art. 108. — Posturile de lucru, căile de circulație și alte zone sau instalații în aer liber, utilizate sau ocupate de lucrători în cursul activității lor, trebuie să fie organizate astfel încât lucrătorii sau vehiculele să circule în condiții de securitate.

Art. 109. — Locurile de muncă în aer liber trebuie să fie iluminate corespunzător cu un sistem de iluminat artificial, dacă lumina naturală nu este suficientă.

Art. 110. — Atunci când lucrătorii desfășoară activități la posturi de lucru în aer liber, posturile de lucru respective trebuie să fie amenajate pe cât posibil astfel încât lucrătorii:

- a) să fie protejați împotriva condițiilor meteorologice nefavorabile și, dacă este necesar, împotriva căderii obiectelor;

- b) să nu fie expuși unui nivel de zgomot dăunător, nici unor influențe exterioare vătămătoare, cum ar fi gaze, vapori sau praf;
- c) să nu poată aluneca sau cădea.

6. Spații cu destinația de birou sau pentru alte activități colective, de deservire ori pentru executarea atribuțiilor specifice

Art. 111. — Funcțiile de conducere pentru care se poate acorda spațiu separat cu destinația de birou și anexele aferente, respectiv cameră de odihnă, grup sanitar și altele asemenea sunt prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 112. — Cu acordul directorului unității se pot înființa spații cu destinație de birou pentru persoanele care ocupă alte funcții de conducere, persoane care execută activități specifice pentru care este necesară asigurarea unui spațiu (cabinet psihologic, capelă etc.), precum și spații cu destinație specială (arhivă documente, dispecerate, camere servere, magazii armament și altele asemenea destinații).

Art. 113. — (1) Spațiile destinate desfășurării activităților colective, de deservire ori pentru executarea altor atribuții specifice, ce pot fi folosite de lucrătorii unităților, sunt prevăzute în anexa nr. 3.

(2) Locurile de muncă și posturile de lucru din sectorul operativ sunt prevăzute în anexa nr. 4.

7. Spații de pază și supraveghere

Art. 114. — Spațiile destinate asigurării pazei și supravegherii locului de deținere sunt prevăzute în Regulamentul privind siguranța locurilor de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 4.800/C/2018.

8. Dotarea cu echipament și mijloace de intervenție a lucrătorilor din sectorul siguranța deținerii și regim penitenciar, pe posturi și misiuni

Art. 115. — (1) Dotarea lucrătorilor, care are ca misiune paza, escortarea, supravegherea și însoțirea persoanelor private de libertate, se face diferențiat, în conformitate cu prevederile art. 117 lit. a) din Regulamentul privind siguranța locurilor de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 4.800/C/2018.

(2) Mijloacele de transport speciale și cele operative se dotează în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (2), (3) și (4) din Regulamentul privind siguranța locurilor de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 4.800/C/2018.

Art. 116. — Dotarea lucrătorilor din sistemul administrației penitenciare cu echipament specific și echipament individual de protecție se face în conformitate cu prevederile anexei nr. 3 la Regulamentul pentru descrierea, compunerea și modul de purtare a uniformelor și echipamentului specific pentru funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, precum și a regulilor de acordare a drepturilor de echipament, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 2.908/C/2013, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL III

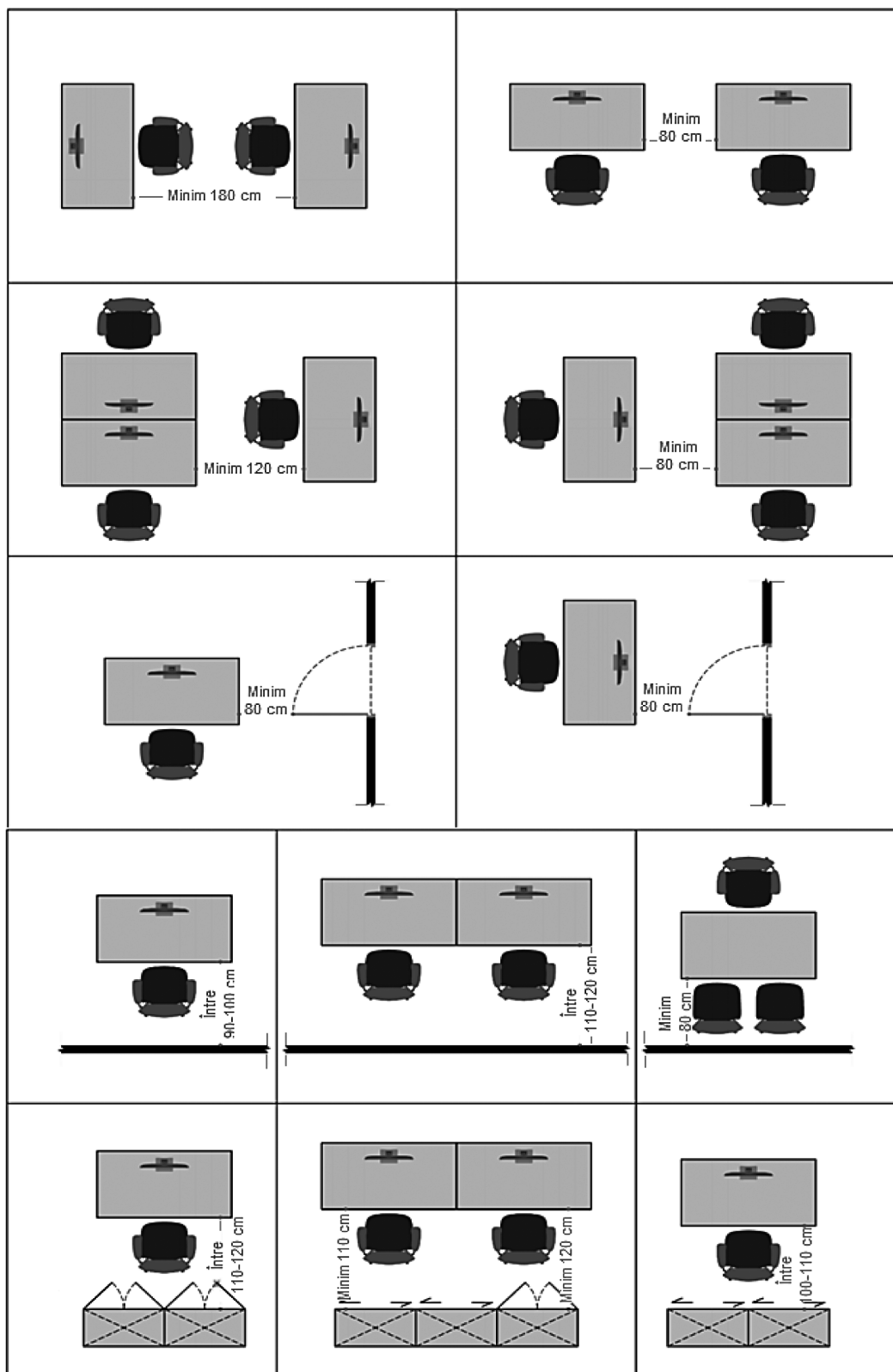
Dispoziții finale

Art. 117. — (1) Anual, la nivelul Administrației Naționale a Penitenciarelor, se efectuează o analiză a demersurilor de îmbunătățire a condițiilor de muncă, în cadrul căreia sunt avute în vedere toate eforturile depuse de instituție și unitățile penitenciare subordonate în acest scop.

(2) Rezultatul analizei prevăzute la alin. (1), precum și sumele de bani cu această destinație sunt comunicate Ministerului Justiției.

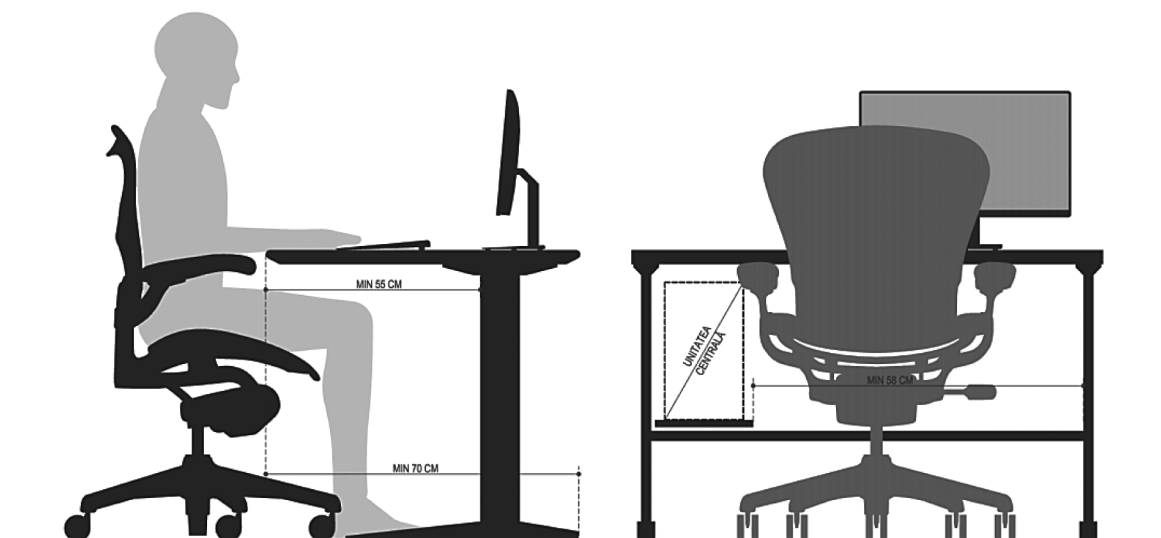
Art. 118. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentele standarde.

a) Amenajarea posturilor de lucru

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

b) Post de lucru amenajat cu echipamente cu ecran de vizualizare

*ANEXA Nr. 2
la standarde*

Funcții de conducere pentru care se acordă spațiu separat cu destinația de birou și anexele aferente (secretariat, cameră de odihnă, grup sanitar)

Nr. crt.	Denumirea funcției	Caracteristici
1	Director general ANP	Secretariat, cameră de odihnă, grup sanitar
2	Director general adjunct ANP	Secretariat*)
3	Director direcție	Secretariat*)
4	Șef serviciu ANP, subordonat direct directorului general/directorului general adjunct	Secretariat*)
5	Director unitate	Secretariat, cameră odihnă, grup sanitar
6	Director adjunct unitate (asimilat)	Secretariat*)

Caracteristicile spațiului destinat activității șefului de secție exterioară se stabilesc de directorul unității în funcție de specificul secției și numărul angajaților secției.

*) Pozițiile 2, 3, 4 și 6 beneficiază de cameră de odihnă comună.

*ANEXA Nr. 3
la standarde*

Spații destinate desfășurării activităților colective

Spațiile destinate desfășurării activităților colective, de deservire ori pentru executarea altor atribuții specifice sunt următoarele:

- a) sală de ședințe — dotări minime: masă consiliu, scaune, telefon fix, calculator, videoproiector, ecran de proiecție, televizor;
- b) spații destinate a fi folosite pentru:
  - (i) desfășurarea cursurilor — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaune sau scaune cu mäsută rabatabilă, calculator, videoproiector, ecran de proiecție;
  - (ii) activități desfășurate de organele de control — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaune, cuier;

- (iii) vizitatori — dotările minime de tip mobilier sunt: scaune;
- (iv) activități de protocol — dotările minime de tip mobilier sunt: masă, scaune;
- c) spațiu pentru bibliotecă — dotările minime de tip mobilier sunt: masă și scaun bibliotecar, dulap, mese de studiu, scaune, rafturi pentru cărți, dulap fișier;
- d) spațiu pentru activitatea de secretariat — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, dulap, cuier, calculator;
- e) spațiu pentru acțiuni de protocol — dotările minime de tip mobilier sunt: masă, scaune, cuier;
- f) încăperi pentru bufet, sală de mese, popotă — dotările minime de tip mobilier sunt: mese cu scaune, masă tip bufet, cuier;
- g) spațiu pentru casierie, special amenajate — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, dulap metalic, seif metalic, cuier;
- h) spațiu pentru registratură — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, calculator, scaun, cuier;
- i) spații pentru relații cu publicul — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, cuier, calculator, masă și scaune pentru public;
- j) spații pentru magazine — dotările minime de tip mobilier sunt: masă, scaun, rafturi;
- k) spații pentru ateliere de întreținere — se asigură în funcție de necesități;
- l) spații echipamente de multiplicat;
- m) spații pentru activități medicale — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, cuier, masă și pat tratament, după caz, scaun stomatologic, dulap fișier, dulap medicamente;
- n) săli de sport — dotările minime de tip mobilier sunt: bănci;
- o) săli de pregătire profesională — dotările minime de tip mobilier sunt: masă, scaune;
- p) spații pentru arhivarea documentelor — dotările minime de tip mobilier sunt: masă, scaun, rafturi metalice.

*ANEXA Nr. 4
la standarde*

Locuri de muncă/posturi de lucru din sectorul operativ

1. Posturi de pază — dotările minime de tip mobilier sunt: scaun.
2. Posturi de pază cu câini — nu necesită dotări de tip mobilier pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu.
3. Posturi de control — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, dulap/fișet metalic, cuier.
4. Posturi de patrulă — nu necesită dotări de tip mobilier pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu.
5. Posturi supraveghere secții dețineri, pentru camerele de detenție, camerele de izolare, cameră infirmerie, cameră refuz hrană — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, dulap/fișet metalic, cuier.
6. Posturi supraveghere comisii, cabinet medical, judecător de supraveghere, pentru agenții supraveghetori însoțitori — nu necesită dotări de tip mobilier pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu.
7. Posturi supraveghere curți plimbare — nu necesită dotări de tip mobilier pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu.
8. Posturi supraveghere blocul alimentar dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, dulap/fișet metalic.
9. Posturi supraveghere puncte de lucru interioare, ateliere — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, dulap/fișet metalic, cuier.
10. Posturi supraveghere puncte de lucru exterioare — nu necesită dotări de tip mobilier pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu.
11. Posturi supraveghere punct primire deținuți — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, dulap/fișet metalic, cuier.
12. Posturi supraveghere comisia de recompense și comisia de disciplină deținuți — nu necesită dotări de tip mobilier pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu.
13. Posturi supraveghere videoconferință — dotările minime de tip mobilier sunt: masă, scaun.
14. Posturi de supraveghere la sectorul de acordare a drepturilor la pachet, vizite, convorbiri telefonice, corespondență, cumpărături și comunicări online — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, dulap/fișet metalic, cuier.
15. Posturi de monitorizare și comunicații precum dispecerat, supraveghere electronică video, supraveghere cameră protecție — dotările minime de tip mobilier sunt: masă/birou, scaun, dulap/fișet metalic.
16. Post lucru escortarea persoanelor private de libertate în afara unității — nu necesită dotări de tip mobilier pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu.
17. Camera de odihnă pentru membrii echipei operative/grupele operative/detașamentului de intervenție — paturi odihnă pentru personalul care lucrează la 24 de ore, masă, scaune, cuier, fișet metalic.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

